

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale,|| In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

VII. Nunquid veteres Doctores hanc interiorem Confessione[m]
peccatorum, quae soli Deo fit, etiam exegerint à poenitentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

quod aliter homo sentire non possit, quid per misericordiam D E V S concesserit: Qui enim memor est cumuli peccatorum suorum, erit & memor magnitudinis misericordiae D E I; Qui verò morborum suorum, veluti lethargo occupatus, obliuiscitur, quo tandem pacto misericordiae medicinam fideliter requiret, aut accipiet? Quamobrem in Prouerbiis legimus: Iustus prior accusator est sui. Et iterum: Qui abscondit scelera sua, non dirigetur; qui autem confessus fuerit, & reliquerit ea, misericordiam consequetur. Nō demoreris (inquit Iesus Sirach) in errore impiorum; ante mortem confite; à mortuo, quasi nihil, perit Confessio. Confiteberis viuens, viuens & sanus confiteberis, & gloriaberis in miserationibus illius.

Nunquid veteres Doctores hanc interiorem Confessionem peccatorū, quæ soli D E O fit, etiam exegerunt à pœnitentibus?

SAnctis ac piis viris hæc interior ad Deum Confessio adeò curæ erat, ut etiam ea quæ iam credebant remissa, in memoriam reducerent, hoc scientes, quod etsi culpam de præsentibus non haberent; recordationes tamen præteriorū peccatorū, & luctum animabus suis plurimū prodeße, vel ob id, quod animæ

*Cur Deus,
qui nihil
ignorat
Confessio-
nē nostrā
requirat.*

Prou. 18.

Prou. 28.

Eccle. 4.

*Quæstio
VII.*

Respoſio.

Caput I. De Definitione

animæ verecundiam incutere, eamque ad amorē eius, qui tam multa, & tam magna concessit, prouocare possent, considerantes, quia nisi miseratio eius subuenisset, tantum illud peccatorum pondus eos infernī suppli- ciis mancipasset.

Proinde David Rex, quamvis remissum iam sibi peccatum esset, nihilo secius tamen, ille in conscientia sua, tanquam in imagine, adulterium & homicidium depicta habebat. Et per singulos dies præteritam illam putredinem intuens, dicebat: Iniquitatem ego meam cognosco, & peccatum meū contra me est semper. Hinc illud Ezechiæ: Recogitabo tibi (Domine) omnes annos meos, in amaritudine animæ meæ.

Ad eundem modum Paulus Apostolus, etiam illa commemorat, quæ per ignoran-
tiam comissa, gratia Baptismi & Confessio
fidei aboleuerat. Christus Iesus, inquit, ve-
nit in hunc mundum peccatores saluos face-
re, quorum primus ego sum. Et iterum: Et
fidelem me existimauit, ponens in ministe-
rio, qui prius blasphemus fui, & persecutor,
& contumeliosus, supra modum perse-
quens Ecclesiam DEI, & expugnans eam,
qui non sum dignus vocari Apostolus. Paul-
lus ergo etiam illorum meminit, quorum
erat veniam consecutus.

Nos vero nec ista recordamur, quæ post
Baptismum commisimus; cæterum et si ali-
quando

Psal. 31.

Psal. 50.

Esa. 38.

1. Tim. 1.

Gal. 1.

1. Cor. 16.

quando ad recordationem venerimus, statim effugit cogitatio, & transimus ad alia, & nec integra quidem hora patimur animam nostram afflictione mœroris huius astrungi.

Hec igitur caussa est, quod malis addimus mala: Quid enim prohibet, ubi nihil metuitur; ubi nihil veretur, nihil pudoris admittitur, ut non in omnes perditionis foueas demergamur? Quas, ne incidamus, Dominus apud Ezechielē saluberrima admonitione nos Ezech. 20, præmunit: Recordabimini, inquit, viarum vestiarum, & omnium scelerum vestrorum, quibus polluti eratis, & displicebit vobis in conspectu vestro in cunctis malitiis, quas fecistis, & scietis, quia ego Dominus, cum benefecero vobis propter nomen meum; non secundum vias vestras malas, neque secundum scelera vestra pessima.

*Quoties interior hæc & mentalis pec- Quæstio
catorum Confessio soli D E O VIII.
fieri debet?*

Sine intermissione: Si enim oratio nostra ad D E V M perpetua esse debet; orationis autem præfertim illius, quam nos docuit Christus, vis tota in eo consistit, ut D E I bonitati omnia, nobis nihil tribuamus, D E I nomen sanctificemus; nos verò nostraque opera coram D E O accusemus, ac